

ВОЈИСЛАВ АРНОВЉЕВИЋ

(Разград, Бугарска, 15. 9. 1895 – Београд, 5. 4. 1989)

Основну школу и гимназију учио је у Београду. Учествовао је у балканским ратовима, у Првом светском рату. Преко Албаније стигао је на Крф, затим у Француску где је као стипендиста српске владе студирао медицину у Монпељеу (1916–1919), и Стразбуру (1920–1923) где је докторирао на тему *Variation du nombre des leucocytes chez l'homme normal, en rapport avec les repas*. Од 1923. до 1925. специјализирао је интерну медицину на клиници професора Бара у Стразбуру. По повратку у земљу примљен за асистента на Интерној пропедевтичкој клиници професора Раденка Станковића.

ОСНИВАЧ И УТЕМЕЉИТЕЉ КАРДИОЛОГИЈЕ У СРБИЈИ

Професори Бар и Станковић и први електрокардиограф из ратних репарација утицали су да се определи за кардиологију. Са професором Станковићем 1928. године објавио је први рад у *Archives de maladies de Coeur* (Париз); 1931. прву публикацију из кардиологије у нашој земљи „Основе практичне терапије срчаних обољења”, а 1936. са Ј. Славковићем прве случајеве инфаркта миокарда дијагностиковане за живота. Сараднике је слао на едукацију у Француску и друге земље.

После ослобођења радио је на обнови и оспособљавању клинике за пријем болесника и наставу студентима. Био је један од оснивача и дугогодишњи председник Кардиолошке секције Српског лекарског друштва (СЛД), организатор десет „Кардиолошких недеља“ на којима су учествовали лекари из целе земље а предавачи су били и из иностранства, један је од оснивача Удружења кардиолога Југославије и организатор три конгреса кардиолога Југославије. Десет година (1928) пре Сезарија и Буврена описао је синдром који је по Сезарију добио име.

Сматра се оснивачем и утемељитељем медицине спорта, 1931. писао је о значају телесног вежбања и тренинга, 1936. основао је прву Спортску амбуланту а 1937. у Берлин послао др Војина Смодлаку да специјализира медицину спорта која је најпре предавана у оквиру интерне медицине а 1940/41. као засебна настава.

НАСТАВНИЧКА КАРИЈЕРА

За доцента на Медицинском факултету изабран је 1929, за ванредног професора 1933. и редовног професора 1939. године. Током рата био је декан од 2. 7. 1943. до

краја 1945. и школских 1946/47. и 1947/48. „Због друштвене неподобности“ 29. 1. 1949. удаљен са Медицинског факултета и Клинике.

ДАЉА КАРИЈЕРА

У марту 1950. примљен је на Институт за патолошку физиологију САН, најпре као саветник; 1951. именован је за заменика управника и члана Научног савета Института, а кад је основан Институт за медицинска истраживања САН за управника Одељења за експерименталну и клиничку патологију. Пензионисан је 1965. године.

У институтима САН бавио се експерименталним истраживањима, као што су трансплантација експериментално изазваних тумора, трансплантација ендокриних жлезда, проучавао патофизиологију надбубрежних жлезда, вршио теренска истраживања гушавости. Био један од оснивача Лабораторије за клиничку примену радиоизотопа у медицини. Залагао се и за формирање центара за лечење тумора кобалт-бомбом, а 1961. у САН организовао „Симпозијум о примени нуклеарне енергије у медицини”.

ИЗБОР у САНУ и ЈАЗУ

За дописног члана САН изабран је 14. 11. 1950, а за редовног 10. 6. 1955, за члана Председништва САНУ 1965, заменик и секретар Одељења медицинских наука (1972–1975). За дописног члана ЈАЗУ изабран је 23. 6. 1965. године.

ЧЛАНСТВО У ДОМАЋИМ СТРУЧНИМ УДРУЖЕЊИМА

Члан СЛД и Удружења за нуклеарну медицину Југославије.

ЧЛАНСТВО У СТРАНИМ УДРУЖЕЊИМА

Société de biologie у Паризу (1926)

Биолошко друштво у Београду (1928)

Немачко друштво за проучавање крвотока и Немачко друштво за интерну медицину (1933)

Међународно друштво за гастроентерологију и Француско кардиолошко друштво (1935)

Удружење лекара француског језика (1938)

Италијанско кардиолошко друштво (1964)

почасни члан Чехословачког лекарског друштва „Јан Евангелиста Пуркиње” (1967)

саветник Извршног бироа Европског кардиолошког друштва (1968)

УРЕЂИВАЊЕ ЧАСОПИСА

Био је један од покретача, секретар и члан редакције часописа *Медицински преглед*, *Acta medica Iugoslavica* (1947–1970), *Boullletin scientifique du conseil des Academies des Sciences et des Beaux Arts de la RSF Yugoslavie* (1957–1965), *Реуматизам* и *Pharmaca* и главни уредник *Српског архива за целокупно лекарство* (1947/48). Издао је *Медицински годишњак* за 1932. и 1934. годину и уредио пет издања *Дијагностичко-терапијског лекарског приручника* (1948, 1951, 1955, 1965. и 1967).

УЧЕШЋЕ И ОРГАНИЗАЦИЈА ВЕЛИКИХ СТРУЧНИХ СКУПОВА

Од 1928. године Арновљевић је учествовао на бројним конгресима и другим научним скуповима из кардиологије, канцерологије, примене радиоизотопа у медицини, физиологије, хипотермије, алергологије и општим проблемима медицине. На III европском конгресу кардиолога у Риму (1960) био је организатор и председавајући Округлог стола на тему *Les myocardopathies chronique à ètiologie rare et non précisée* („Хроничне миокардиопатије ретке и неодређене етиологије”).

РАД НА ЗДРАВСТВЕНОМ ПРОСВЕЂИВАЊУ

Као студент објављивао је чланке у француским популарним часописима и новинама, у *Гласнику Министарства народног здравља и Здравље*, у дневној штампи, говорио на Радио Београду и Коларчевом народном универзитету из области здравственог просвеђивања.

ДРУШТВЕНЕ АКТИВНОСТИ

Био је члан Одбора за израду Југословенске фармакопеје, Комисије за израду Националне номенклатуре болести, трауматизма и узрока смрти, Стручне комисије за лекове, Комисије за виталну и здравствену статистику; председник Центра за примену радиоактивних изотопа у медицини, и других комисија.

ПУБЛИКАЦИЈЕ

Објавио је 334 библиографске јединице у страним и домаћим часописима из клиничке патофизиологије, клиничке патологије, и кардиологије.

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

Албанска споменица

Орден Светог Саве III реда (1938)

Орден рада са црвеном заставом (1965)

Седмојулска награда (1966)

Златна плакета Медицинског факултета у Београду (1970)

Почасни докторат Универзитета у Београду (1971)

Златна плакета САНУ (1988) и др.

Р. Чоловић